

четвртак, 26. август 2010 23:59

ЕВО ВАМ „СРПСКЕ ЛАТИНИЦЕ“!

Од 1954. године „Новосадским договором“ одлучено је да Срби, Хрвати и Црногорци говоре истим језиком, да имају два изговора – екавски и ијекавски – и два писма – ћирилицу и латиницу. До тог тренутка Срби и Црногорци су свој језик звали „српски“, а Хрвати свој језик – хрватски. Срби су говорили екавским и ијекавским наречјем, Црногорци ијекавским, и Хрвати ијекавским. Срби и Црногорци су писали ћирилицом, а Хрвати латиницом. Због заједничког живота у истој држави одлучено је да деца у школи подједнако уче и ћирилицу и латиницу, да би у животу са једнаком лакоћом могла да читају текстове на оба писма.

Срби су то оберучке прихватили, и од тада су латиницу називали „нашим другим писмом“ („Ћирилица и латиница су наша два ока“), и већ од другог разреда основне школе су своју децу учили латиници као „нашем другом писму“. Срби су одмах на своје железничке станице називе места исписали и на другом писму – латиници. Међутим, Хрвати нису били искрени и доследни у томе. Хрватски Сабор је још 1914. године донео закон о забрани ћирилице у Хрватској. Тај закон је поново донет и у [квислиншкој Хрватској 1941. године](#). Тако је Хрватска већ имала богато искуство у изражавању мржње према словима! Они су ћирилицу својој деци представљали као **туђе писмо**, и одложили је тек за трећи разред основне школе, да прво дете добро укорени шта је његово, а шта – туђе, а на железничкој станици Загреб никада у историји, па ни под комунистичким „братством и јединством“, име тог града није писало и на „туђем писму“ – ћирилицу! А од 11-19. века су писали – ћирилицом!

Овај „договор“ је био преломни тренутак у настојању Ватикана да своју вишевековну политику затирања свих европских писама осим латинског спроведе и према ћирилицу код Срба. Док су у Аустро-Угарској Марија Терезија и Јосиф II насиљем покушавали да спроведу ту одлуку Ватикана према Србима, и у школама забранили српску ћирилицу и наредили латиницу, Срби су сместа у томе осетили денационализаторску политику Двора, и заједно са својом православном црквом стали у одбрану свог ћириличног писма. Србима је забрањивано да имају своја презимена на „ић“, па одатле данашња презимена пречанских Срба: Бошков, Петров, Марков, Попов, итд. Србима је забрањивано да своје мртве сахрањују на

гробљима, па су они то кришом радили по шумама, утринама, крај путева, у својим двориштима. Србима је забрањивано да своје цркве граде по традиционалним православним моделима, па се зато српске цркве у Аустро-Угарској по спољњем изгледу не разликују од католичких цркава. Сва та насиља према Србима су чињена са циљем да се они одрекну своје православне вере, као и ћириличног писма и јулијанског календара као обележја те вере. Док су аустријски цареви насиљем покушавали да Србе одвоје од њихове ћирилице, Срби су били непоколебљиви у неговању и очувању свог хиљадугодишњег писма. Међутим, Хрвати и Словенци су се показали као већи мајстори од Аустро-Угарске у спровођењу ватиканског циља – пресловљавања српског народ и истребљења ћирилице. Прилика за то им се указала њиховим ступањем у Југославију. Што није успело „споља“, пробаће се „изнутра“.

Уз новосадски „договор“ паралелно су текли и други смишљени, планирани, организовани и контролисани поступци комунистичког режима као „извођача радова“ по плановима римокатоличке цркве. У војсци и на Пошти из морзеове азбуке је избачена српска ћирилица, која је од свог увођења у Србију омогућавала употребу 30 српских слова за 30 гласова српског језика, и уведена латинска абецеда са само 26 слова. Тиме је не само изгубљена могућност слања отвореног текста телеграфом и радио-телеграфијом **на свим југословенским језицима**, него је и знатно **смањена ефикасност шифровања** у војсци и дипломатији! Свесно су прихватане друге штете, само да се искорени српска ћирилица! Забрањен је увоз и престала производња писаћих машина са српским ћиричним словима. Телепринтери у војсци, на Пошти и по предузећима су имали једино латинску абецеду. ТВ Београд првих 20 година свог постојања користила је искључиво хрватску латиницу. Рачунари су у дугом периоду од свог првог појављивања могли да пишу само латинском абецедом. У ЈНА је важио пропис о „равноправности писама“, који је изгледао овако: У војном школству – учила, уџбеници и дипломе – искључиво на латиници. У војној администрацији – личне карте, здравствене књижице, партијске књижице, формулари, пропуснице, дозволе за излазак у град, техничка документација за возила, оруђа, инжењеријске машине итд – искључиво на латиници. Сва војна штампа до последњег наслова – искључиво на латиници. Предмети који су појединцима и јединицама додељивани у знак признања – медаља одличног стрелца, заставица „Најбољи возач“, заставица „Најбоља јединица“, натписи на пехарима итд – искључиво на латиници. У војно-филмском центру „Застава филм“ у свим документарним и наставним филмовима натписи су били искључиво на латиници, итд до последње поре живота у тој војсци. Појавом мобилних телефона могли сте набавити моделе са латинским, грчким, мађарским, немачким, француским, хрватским, руским, македонским, румунским, шведским писмом, а једино српског писма нигде ни за лек. Итд.

Својим рођењем и одрастањем у таквом окружењу, млади Срби су стекли уверење да је латиница „њихово писмо“, а да је ћирилица „превазиђено, застарело и неупотребљиво писмо“. Данашњи Срби, који су одрастали под будним оком Ватикана, и којима у школи смишљено **нико није рекао зашто они „имају два писма“ и како је до тога дошло**, су спремни да се **туку за туђе у уверењу да бране своје!** Таквима можете подваљивати о „српској латиници“! **СРПСКА ЛАТИНИЦА – ЈЕВРЕЈСКО-МУСЛИМАНСКИ ЧВАРЦИ!**

Па да видимо како је рођена та пилећа сиса, то теле са две главе, ти јеврејско-муслимански чварци, та „српска латиница“.

Крајем 1915. године Србију нападају Немачка, Аустро-Угарска и Бугарска. Српска војска и држава преко Албаније и Македоније прелазе на Крф. Окупатор заводи свој режим, и Аустро-Угарска је лешинарски искористила ту ситуацију да се „излечи од алергије“ и бајонетима разваљује ћириличне натписе на зградама, државним надлештвима, приватним фирмама итд. Ево фотографија те „српске латинице“ у присуству окупатора.

На сл. 1 и 1а види се натпис из 1916. г. на згради Окружне команде Аустро-Угарске војске у Крагујевцу: „К и К, Kreis Komando“.

На слици 2 је „српска латиница“ на фирми радње Миливоја С. Шапоњића у Крагујевцу 1916. године.

На слици 3 је натпис на железничкој станици Аранђеловац за време окупације у I светском рату.

На слици 4 је железничка станица Ваљево са аустро-угарским војницима за време окупације.

На слици 5 је натпис на железничкој станици Љубић за време окупације.

На слици 6 је натпис на пропусту испод пруге који су исписали Аустријанци за време окупације 1916. године.

На слици 7 је натпис на железничкој станици Бабајић – Љиг за време окупације.

На слици 7а је иста станица после ослобођења, када је „српска латиница“ отишла заједно са окупатором.

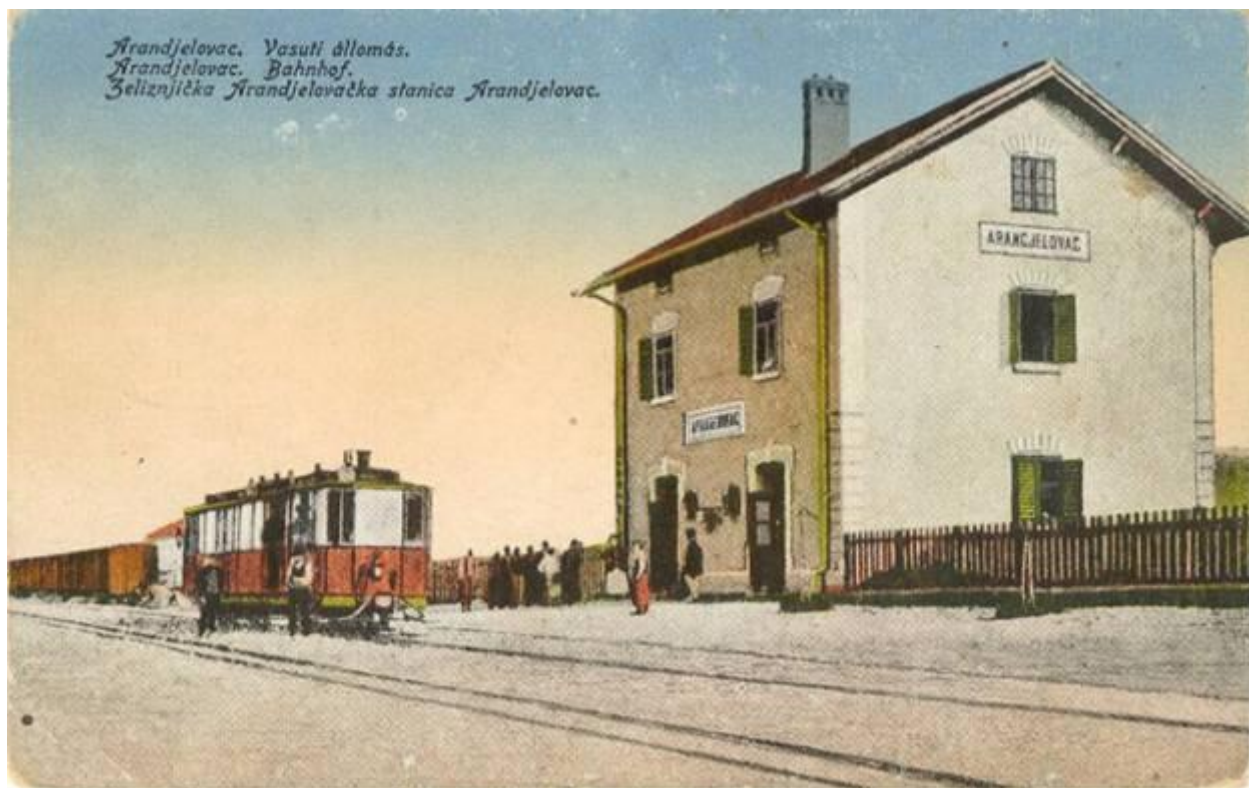
Сл. 1: Окружна команда АУ војске у Крагујевцу 1916. г.

Сл. 1а: „К и К KREIS KOMANDO“, детаљ.

Сл. 2: „Српска латиница“: „Milovoje S. Šaronjić“. Крагујевац 1916.

Сл. 3: железничка ст. Аранђеловац за време окупације.
Мађарски, немачки и хрватски (неисправни!) текст.

Сл. 4: железничка станица Ваљево и аустро-угарска војска.

Сл. 5: окупаторски војници на железничкој станици Љубић.

Сл. 6: пропуст испод пруге: К унд К.

Сл. 7: Аустријанци на железничкој станици Бабајић – Љиг.

Сл. 7а: Иста станица после ослобођења. „Српска латиница“ отишла са окупатором.

Ето, то вам је прича о рођењу „српске латинице“!
(Фотографије су преузете са Форума железничара.)

10.7.2010. године на нашим сајтовима „Ћирилице Београд“ објавили смо текст [„Једна дописница из старог породичног албума“](#). Из тог текста пренећемо и овде један пасус:

„За време боравка у Енглеској, када се већ назирао крај рата, прорадио је Швајцарски Црвени крст, и Петар Ристић је добио вест да му је отац Никодије рањен и заробљен у Колубарској битци, и да је при бекству из Арадског логора убијен. Међутим, његови у Багрдану нису знали шта је са Пером и да ли је уопште жив. При покушајима да јави својима радосну вест да је преживео, писао је неколико пута преко канала Швајцарског Црвеног крста у Србију, али су му се писма стално враћала. Наиме, аустријски окупатори су у Србији 1915. г. били **забрањили употребу ћирилице**, у оквиру своје не само физичке, него и духовне геноцидне политике са крајњим циљем да униште поред осталог и српску културу. То је био наставак исте политике коју су ухватали после анексије Босне и Херцеговине, упркос томе што су све нације а не само Срби до 1878. г. у том простору писале ћирилицом“.

(Види на нашим сајтовима и чланак [„Ћирилица – српска караула“](#)).

Са овим би се могло повезати и срачунато немачко бомбардовање Народне библиотеке у Београду 6.4.1941. године. Важније им је било да униште ризницу рукописних и штампаних дела српског народа, него да униште – српске аеродроме!

Жељко Филиповић

ГЛАВНИ ИЗБОР

- Почетна
- Зашто удружење?
- Циљеви и задаци
- Статут
- Други пишу

ЧЛАНСТВО

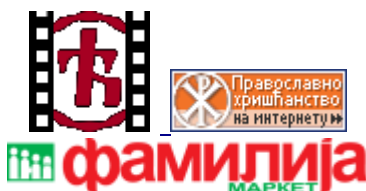
- Слава удружења
- Дужности члана
- Како постати члан?
- Електронска приступница

ПРЕУЗМИ ДОКУМЕНТАЦИЈУ

- Одлука о оснивању
- Циљеви и задаци
- Статут

"ЋИРИЛИЦА" НОВИ САД

- [Документа](#)

Све странице Удружења:
<http://www.cirilica-beograd.org>

<http://www.cirilica-beograd.rs>
<http://www.cirilica-beograd.com>
<http://www.cirilica-beograd.org.rs>
<http://cirilica-beograd.bestfromserbia.com>
<http://cirilica.bestfromserbia.com>
<http://ћирилица.bestfromserbia.com>

Последње вести

- Ћирилица супериорнија од латинице!
- Упутство за слање СМС порука на ћирилици
- Дискусија о правопису
- Срби против ћирилице

Српски лингвисти

Српски лингвисти својим ћутањем су допринели да се нестајање ћирилице из јавног живота погрешно тумачи као слободна воља грађана.

Члан 10 Устава Србије

У Републици Србији у службеној употреби су српски језик и ћирилично писмо. Службена употреба других језика и писама уређује се законом на основу Устава.

Један језик - једно писмо

Суноврат ћирилице почиње двоазбучјем, а одговор:

Правило које влада у целој Европи: Један језик - једно писмо

Контакт

За све акције, идеје и предлоге које имате у циљу да се прошири фронт одбране Ћирилице, контактирајте нас кликом на [КОНТАКТ](#).

© 2010 Ћирилица Београд. Сва права задржана.